Fusta de líder

Per MiriamD el dl., 16/10/2017 - 09:00

En Mohamed El Amrani té 25 anys i quan en tenia 17 ja va fundar el seu primer projecte. El seu tarannà emprenedor l'ha dut a guanyar un concurs de Vueling. I no va endur-se un bitllet, sinó que un avió du el seu nom: Bus Amrani. El seu projecte principal es diu Xarxa de Convivència i a Roses és tot un exemple d'inclusió i civisme que ha guanyat diversos premis. De fet, aquest jove musulmà té ja un reguitzell de guardons, des de la Fundació Carulla a la Fundació Princesa de Girona. Periodista i emprenedor, El Amrani treballa a una cooperativa social que es diu Suara.
De totes les altres accions que ha emprès aquest jove nascut al Marroc i que viu a Catalunya des que tenia 3 anys, la Xarxa és la més coneguda, però el seu rostre va saltar a les pantalles arran dels atemptats de Barcelona i Cambrils del 17 d'agost. En Mohamed, i amb ell la Miriam Hatibi i altres joves musulmans catalans, es van trobar amb la responsabilitat de respondre als mitjans de comunicació que buscaven incessantment rostres joves, líders, representants. Una responsabilitat a la que van respondre amb escreix però que els depassa, com a un catòlic li supera que li preguntin pels sacerdots pedòfils. Perquè l'Església és molt més que això. I l'Islam, també.

En un esmorzar compartit amb gent de diferents generacions, en Mohamed va explicar a l'Observatori Blanquerna aquesta setmana que els joves necessiten referents. La família, algun mestre, algun representant com Baden Powell dels escoltes, algun personatge històric... solen ser les respostes de la gent a qui ha preguntat ell mateix. Els joves, en missatges de veu, li han respost també que valoren a qui coneixen. Altres, que no tenen cap referent, que ells són el seu propi referent. Per Mohamed, un dels seus referent va ser el seu avi.

Aquest jove de Roses creu que el sistema actual fagocita el talent, i a vegades falta autoconfiança. Els joves no sempre troben reconeixement. Se'ls tracta amb condescendència, com si fossin uns il·lusos i uns innocents. Però ells tenen la paella pel mànec, perquè tenen la vida que molts aixafa-somnis ja no gaudeixen. Davant de situacions com les d'inestabilitat política, incertesa econòmica, desastre ecològic... és estimulant escoltar gent tant jove i amb el cap tant clar, que tinguin un esperit positiu i constructiu. Les societats es basteixen així, i no amb apatia o amargor.